

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **B. B.-O.**, zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 1. 2022, č. j. 41 Az 1/2022 – 13, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 11. 2021, č. j. OAM-827/ZA-ZA11-HA08-2021, byla opakovaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

[2] Žalobce následně podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji usnesením ze dne 18. 1. 2022, č. j. 41 Az 1/2022 – 13, odmítl, jelikož žalobce ve stanovené lhůtě žalobu nedoplnil zejména o žalobní body, a v řízení tak nebylo možné pro tento nedostatek pokračovat.

[3] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s.

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodnil tím, že by musel neprodleně vycestovat z České republiky, což by pro něj představovalo nenahraditelnou újmu. V případě vycestování by pro něj případné pozitivní rozhodnutí soudu již nemělo žádný význam. V důsledku hrozeb v zemi původu pak v případě neudělení odkladného účinku nebude možný jeho opětovný návrat do České republiky, přičemž tento aspekt je ještě zesílen pandemickými opatřeními jednotlivých vlád, které cestování znemožňují. Stěžovatel by si v zemi původu nemohl přebírat poštu ani se účastnit případného jednání soudu. Vycestováním před meritorním posouzením věci by mohlo být přinejmenším potenciálně omezeno či porušeno stěžovatelovo právo na ochranu před nelidským a ponižujícím zacházením, tedy porušena zásada *non-refoulement*. Stěžovatel uzavřel, že

možnost zůstat po dobu řízení na území České republiky je zcela zásadní pro zachování jeho práv, lidské důstojnosti, jakož i pro zachování práv jeho nově narozené dcery.

[5] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Nejvyšší správní soud neshledal stěžovatelův návrh na přiznání odkladného účinku dostatečně odůvodněný, proto jej usnesením ze dne 21. 3. 2022, č. j. 5 Azs 29/2022 – 29, mj. vyzval, aby ve lhůtě 7 dnů od doručení tohoto usnesení uvedl a doložil skutečnosti svědčící o tom, že by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám.

[7] Nejvyšší správní soud návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku nezaslal na vědomí a k případnému vyjádření žalovanému (ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.), neboť očekával, že tento návrh bude stěžovatelem doplněn.

[8] Stěžovatel však na výzvu soudu nijak nereagoval a svá tvrzení (ani prostřednictvím jemu ustanoveného zástupce) nedoplnil ani nedoložil. Nejvyšší správní soud proto po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 s. ř. s. nejsou naplněny.

[9] Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem či jinými právními následky pro něj nepříznivého soudního, resp. správního rozhodnutí. Přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[10] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní; je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Stěžovatel zejména musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností ji vyvozuje. Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Stěžovatel musí hrozbu nepoměrně větší újmy jednak dostatečně konkrétně tvrdit, ale především náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně

pokračování

individualizovaný a podložený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74).

[11] Stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku formuloval velmi vágně a obecně, Nejvyššímu správnímu soudu se jeví jako „formulářový“, přičemž obsahuje i formulace, které se zjevně nevztahují k návrhu stěžovatele, jako např. „řízení o žalobě“, „v případě pozitivního výsledku jeho žaloby“ nebo „žádá žalobkyně tímto výše nadepsaný soud o přiznání odkladného účinku své žalobě“. Návrh stěžovatele neobsahuje individualizované a závažné okolnosti, které mimořádně vyloučení účinků pravomocného rozhodnutí soudu či správního orgánu odůvodňují. Stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku ani na výzvu soudu nedoplnil a tvrzené skutečnosti ani nijak nedoložil. Z jeho návrhu není zřejmé, v čem spatřuje nepoměrně větší újmu v případě výkonu či jiných právních následků napadeného usnesení krajského soudu či rozhodnutí žalovaného ani na základě kterých skutečností se domnívá, že v jeho případě jsou podmínky pro přiznání odkladného účinku splněny.

[12] Stěžovatel předně obecně argumentuje tím, že bude muset vycestovat a nebude tak moci přebírat poštu ani se osobně účastnit řízení, Nejvyšší správní soud však již v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 – 38, publ. pod č. 4039/2020 Sb. NSS, konstatoval, že „[o]becně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti“. Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce, advokát Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., a jeho prostřednictvím též bude Nejvyšší správní soud v dalším řízení stěžovateli doručovat (§ 42 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[13] Stěžovatel dále sice zmínil, že v důsledku hrozeb v zemi původu může dojít nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti k porušení zásady *non-refoulement*, tyto hrozby však blíže nijak nespecifikoval. Z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 5 Azs 229/2016 – 20, jakož i z tam citované judikatury Ústavního soudu, vyplývá, že pokud by stěžovatel taková konkrétní tvrzení předestřel a nebylo by možné považovat jeho argumentaci za zjevně bezdůvodnou, musel by Nejvyšší správní soud jeho návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyhovět. To však stěžovatel v nyní posuzované věci, i přes výzvu Nejvyššího správního soudu, neučinil, přičemž Nejvyšší správní soud připomíná, že napadeným rozhodnutím žalovaného byla opakovaná žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany shledána dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nepřipustnou, neboť žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu v opakované žádosti neuvedl a ani se neobjevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez zavinění stěžovatele předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které by zároveň svědčily o tom, že stěžovatel může být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu tam hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Krajský soud následně blanketně žalobu stěžovatele vůči rozhodnutí žalovaného odmítl, neboť měl za to, že ji stěžovatel i přes výzvu krajského soudu včas nedoplnil o konkrétní žalobní body. Nejvyšší správní soud tedy nemůže bez bližší konkretizace ze strany stěžovatele vycházet pro účely rozhodování o odkladném

účinku jeho (dosud rovněž blanketní) kasační stížnosti z toho, že by nepřiznáním odkladného účinku došlo k porušení zásady *non-refoulement*.

[14] Nejvyšší správní soud nemůže vycházet ani z tvrzení stěžovatele, že možnost zůstat na území České republiky po dobu řízení o „žalobě“ je zásadní pro zachování práv jeho nově narozené dcery, jelikož stěžovatel tvrdí, že se mu narodila dcera, nijak nedoložil, naopak při pohovoru ke své žádosti o mezinárodní ochranu dne 4. 6. 2021 výslovně uvedl, že si chce teprve najít partnerku v České republice, rovněž žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že stěžovatel je svobodný a bezdětný, přičemž až po obdržení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ze dne 31. 1. 2022, jenž obsahuje zmínku o nově narozené dceři stěžovatele, Nejvyšší správní soud pořídil dne 22. 2. 2022 výpis údajů k osobě stěžovatele z databáze Azyl (viz č. 1. 13 spisu Nejvyššího správního soudu), kde je opět uvedeno, že stěžovatel je svobodný, nemá partnerku ani příbuzné na území ČR a nejsou zde ani evidovány žádné jeho děti. Spíše se tedy zdá, že i zmínka o nově narozené dceři byla na jinak formulářovém podání ponechána omylem a vůbec se netýká stěžovatele.

[15] Nejvyšší správní soud tedy po posouzení stěžovatelem tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dospěl k závěru, že stěžovatel neprokázal ani nedoložil, že by výkon, resp. jiné právní následky usnesení krajského soudu, případně žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, pro stěžovatele samy o sobě znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Nesplnil proto hned první zákonnou podmínku pro přiznání odkladného účinku, druhou podmínkou spočívající v tom, že přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem, se tedy již Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost nezabýval.

[16] Z výše uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[17] Zamítnutím návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé; svou podstatou se jedná o rozhodnutí dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. dubna 2022

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu

